

op dit punt helderder van begrip is dan mrs. ERENS en DE SAVORNIN LOHMAN, en moet dus bij hem een betrekkelijke ontoerekenbaarheid aannemen. De verpleegster daarentegen moet door een flinke les ervan worden afgeschrikt, weer eens zulk een kuur te probeeren, en dan misschien bij iemand, die voor goed erdoor zou worden geknakt. Want, naar mr. ERENS ons mededeelt, zulk een vastkuur is niet voor de poes. Men gaat bijv. naar Freiburg om daar 36 dagen te vasten, en „een kamerverhuurster te Freiburg” heeft hem de gunstigste getuigenissen gegeven omtrent haar commensalen, die haar mensa overigens geen eer aandeden. Als een staaltje van wat dan *geen* „juridische kwakzalverij” is, vertelt mr. ERENS dan, dat die verpleegster eigenlijk niets heeft gedaan: zij „verhuurde haar kamers aan personen, wien het niet beliefte te eten”. Hij wil dan ook „aan de publieke opinie in naam der wetenschap, der vrijheid, ja, in naam van de wet zelve, vrijspraak of herziening vragen”. En *De Nederlander* ondersteunt die vraag. Wij moeten aan beiden den vriendschappelijken raad geven, aan de publieke opinie nooit iets te vragen in naam der wetenschap. Dan krijgt men zeker nul op zijn rekwest. Maar zij bedoelen dan ook niet „de” wetenschap, maar slechts de wetenschap van die lieden, die niet eens de wetenschap van hun onvergeeflijke onwetendheid hebben. Onvergeeflijk, omdat bij hen de gegevens bestaan om te kunnen leeren; doch zij hebben dat in hun hoovaardigheid nooit gewild en verbeelden zich, op grond van hun studie op een geheel ander gebied, nu ook de menschen te kunnen onderwijzen op een gebied, waar kamerverhuursters hun leermeesteressen zijn. Men verbeelde zich eens het gezicht, dat zij zouden zetten, als een dokter zich op zijn hospita zou beroepen om zijn beweringen op rechtsgeleerd gebied te staven. „*Medice cura te ipsum*” zouden zij met een veelbeteekenende vingerwijzing zeggen. Ook hun mogen wij beterschap wenschen, maar om van hun kwaal te genezen zouden zij nog veel langer moeten vasten.

RECHTSGEDING OVER PLAATSVERVANGING. — Te Berlijn heeft zich het geval voorgedaan, dat de vrouw van een gemobiliseerden arts met een collega was overeengekomen, dat hij de praktijk zou waarnemen voor ten minste twee maanden. Na eenige weken werd de gemobiliseerde arts afgekeurd en ging hij weer in de praktijk. Den plaatsvervanger dankte hij op staanden voet af. Deze eischte vergoeding voor de twee maanden. De rechter was van oordeel, dat de afspraak niet alleen een verplichting van den waarnemer behelsde, maar ook een van de andere partij. Toch was deze te goeder trouw in de veronderstelling, dat de afspraak gold voor den tijd van afwezigheid wegens militairen dienst. Uitbetaling van twee maanden plaatsvervangers-honorarium mocht dan ook niet worden gevorderd, maar omgekeerd mocht de vervanger ook niet op staanden voet worden afgedankt. Daarom wees de rechter hem drie dagen schadeloosstelling toe (*Deutsche med. Wochenschr.*).

PINKHOF.

INGEZONDEN.

HET ONDERSTEUNINGSFONDS ONZER MAATSCHAPPIJ.

I.

Het, in dit *Tijdschrift* van 5 Juni, opgenomen stukje, van de hand van collega H. VISSCHER, zou ik gaarne van een anderen kant beschouwen. Zelf verkeer ik op het oogenblik in het geval van verkregen collegiale hulp, zooals een paar malen te voren. Zelf ben ik, al voor jaren, een dergenen geweest die medewerkte tot verhooging der philanthropische contributie; onze afdeeling staat dan ook op hoog peil, zeker

het hoogste. Hoe welgezend dus ik steun aan weduwen enz. ben, ik ben *beslist* er tegen de zaak te steunen op de wijze aangegeven door collega VISSCHER. Heeft men collegiale hulp genoten, dan is men geen collegialen dank *schuldig*, maar men voelt den dank in zich. En die dank *wil* zich uiten. Niet in een bedrag, misschien zoo groot als de verstrekte hulp aan de markt geldt, maar toch in een *herinnering* aan de verleende hulp. Het is een gevoelszaak; men kan spreken van: „te missen *décoratie*”, men kan ook spreken van: „uit *dank* gegeven herinnering”. En zouden voor de helpende collegae *die* herinneringen niets waard zijn? Is het leven dan alléén geld?

Wel wil ik mijn vrijwillige bijdrage aan het Ondersteuningsfonds verhoogen, maar *niet* wil ik mijn dank aan een helpend collega versjacheren aan dat fonds. Ik wil vrij blijven in den vorm van dankbetuiging.

Op de manier van collega VISSCHER doorgaande, zouden wij huiselijke feestjes, cadeautjes, sigaren, biertjes enz. enz. in geld kunnen omzetten en aan het fonds overdragen. Waarom het een wel en het ander niet? Verhoog vakmatig, d. w. z. verplichtend, voor *alle* leden de bijdrage.

Beetsterzwaag, Juni 1915.

TH. DE GROOT.

II.

In het *Tijdschrift* van 12 Juni ll. gaat collega METZLAR te keer tegen het ondersteuningsfonds. Het is jammer, dat hij zijn licht niet heeft ontstoken bij een der leden van de commissie, vóórdat hij daartoe overging. Hij had dan kunnen vernemen, dat de meeste gevallen voorkomen niet uit zorgeloosheid, maar door tegenspoeden en vroegtijdig overlijden. De meeste artsen zijn bij hun vestiging nog niet in staat zich voor een behoorlijk bedrag te verzekeren. Zijn zij zoo gelukkig een behoorlijke praktijk te krijgen, dan kunnen zij na eenige jaren daarvoor zorgen. Blijft echter de opbrengst der praktijk laag, zooals op verscheidene plaatsen het geval is, dan is het voor den collega niet mogelijk te zorgen voor een verzekering, die bij een mogelijk overlijden op betrekkelijk jongen leeftijd zijn weduwe in staat stelt voor zich en de kinderen te zorgen. In de meeste gevallen heeft de weduwe zelf eenig vermogen of wordt zij geholpen door de familie. Er zijn echter gevallen, waar dit vermogen of de hulp der familie zóó gering is, dat de weduwe niet in staat is, haar kinderen een behoorlijke opvoeding te geven. Deze gevallen waren in vroegere jaren oorzaak, dat in circulaires aan de collega's, ook aan leeken, om hulp werd gevraagd. Dr. RAMAER vond dit zeer stuitend en kwam op de gedachte, dat onze maatschappij zou oprichten een fonds, bestaande uit vrijwillige bijdragen, waaruit de behoeftige weduwen der leden eenige ondersteuning kunnen erlangen. Later is de hulp uitgebreid tot behoeftige kunstgenooten. Ik geloof niet, dat de geneesheeren zouden wenschen terug te keeren tot den vroegeren tijd van allerlei circulaires. Collega METZLAR heeft zich geërgerd over de collecte op de algemeene vergaderingen. Hij vergeet echter, dat deze collecte gehouden wordt op den eersten dag der vergadering, waar alleen de leden der maatschappij aanzitten en geen gasten tegenwoordig zijn, zoodat wij daar en familie zijn. Er is daarbij geen publiek tegenwoordig, bij wie gecollecteerd zou kunnen worden, tenzij collega METZLAR daarmede de kelners bedoelt. Het zou jammer zijn, als met deze collecte gebroken werd, daar zij jaarlijks een flinke steun voor de kas is. De commissie voor het ondersteuningsfonds is den achtbaren collega, die jaarlijks een opwekkend woord spreekt voor de collecte, zeer dankbaar. Ik hoop, dat dit schrijven tot gevolg moge hebben, dat vele nieuwe contribuanten tot het fonds zullen toetreden en dat ook de naam van collega METZLAR voortaan op de lijst prijken zal. Elk der leden van de commissie is bereid inlichtingen te geven, waar deze gewenscht zijn.

Amsterdam, Juni 1915.

Dr. M. JUDA.